

FRANCUSKIE PARKI NARODOWE

Na terenie Republiki Francuskiej istnieje 5 parków narodowych, a dwa są w trakcie zatwierdzania lub projektowania. Ich historia sięga lat sześćdziesiątych naszego wieku, kiedy to utworzone zostały pierwsze rezerwy przyrody przekształcone następnie w parki narodowe. Pierwszy prawnie ustanowiony Park Narodowy Vanoise (Saubaudia) powstał w 1963 roku. „Zajmuje powierzchnię 53 800 ha, a jego strefa zewnętrzna 84 300 ha. Leży on na wysokości 1250—3852 m n.p.m. i obejmuje pasmo górskie, którego 107 szczytów przekracza 3 000 m. Tu spotyka się przepiękne, dzikie doliny potoków z malowniczymi kaskadami. Długość granicy Parku wynosi 250 km, z czego 16 km stanowi granicę z Włochami, a w tym 7 km z włoskim Parkiem Narodowym Gran Paradiso. W obrębie Parku, posiadającego bogatą florę, złożoną z ponad 1000 gatunków, znajdują się jedyne we Francji stanowiska 15 gatunków roślin chronionych (...).

Z ochrony na terenie Parku korzysta 250 sztuk koziorożców, 2000 kozic, świstaki, zajęce bielaki, lisy, kuny, borsuki, a z ptaków: orły królewskie, puchacze, kruki, sępy alpejskie, gile, drozdy (...).

O francuskich parkach narodowych pisze Zofia Rokita w „Chrońmy Przyrodę Ojczyznę”, nrze 6 z 1978 r.

„Park Narodowy Port Cros jest jedynym Parkiem Narodowym w Europie znajdującym się w strefie morskiej. Wyspa Port Cros należy do archipelagu Wysp Żółtych (Iles d'Or) na Morzu Śródziemnym w pobliżu Tulonu. Wyspę tę wybrano z uwagi na jej znaczne oddalenie od brzegu, zabezpieczające ją od zanieczyszczeń związanych z istnieniem portu, oraz jej dużą zmienność topograficzną, m. in. skały, płyty kamienne, zatoki, łąchy piaszczyste, groty podwodne.

Park obejmuje wyspę o powierzchni 640 ha oraz otaczający ją pas morza szerokości 600 m, którego głębokość dochodzi do 80 m (...).

Roślinność wyspy stanowią lasy dębowe *Quercetum ilicis*, z domieszką sosny, i zarośla (*maquis*) jak w Prowansji. Chroniczną faunę tworzy wiele przelotnych ptaków, dużo gatunków motyli i drobne ssaki: króliki, szczury, nietoperze.

Park Narodowy w Pirenejach zachodniej obejmuje 47 300 ha oraz 250 000 ha strefy zewnętrznej. Są to tereny górskie o wysokości 1070—3300 m n.p.m. rozciągające się wzdłuż granicy hiszpańskiej, gdzie główne źródło utrzymania tamtejszej ludności stanowi pasterstwo. Na długości 100 km park graniczy z hiszpańskim Parkiem Narodowym Ordesa i wspólnie stanowią największy obszar chroniony Europy.

Tworzenie parku narodowego w Pirenejach napotykało na szereg trudności ze strony ludności miejscowej jak również ze strony myśliwych zagrożonych w swych prawach. W efekcie zagwarantowane zostały odwieczne uprawnienia pasterskie tak pasterzy miejscowych, jak i hiszpańskich, wypasających swe stada po obu stronach granicy. Najważniejszym gatunkiem spośród chronionych w Parku zwierząt jest niedźwiedź brunatny, występujący w Pirenejach w liczbie kilku sztuk, uważany przez pasterzy za największego wroga bydła i owiec, a więc narażony na niebezpieczeństwo wyniszczenia. W celu zabezpieczenia go przed miejscową ludnością, zarząd Parku zobowiązał się do pokrywania wszelkich strat poniesionych przez pa-

sterzy ze strony niedźwiedzi, wprowadzając jednocześnie na teren Parku jako pożywienie dla niedźwiedzi: świstaki, żaby, pszczoły i drzewa owocowe (...).

Park Narodowy w Cévennes posiada powierzchnię 84 000 ha, a jego strefa zewnętrzna 230 000 ha. Jest on największym z francuskich parków narodowych. Zajmuje południowy kraniec Masywu Centralnego. Jest to kraina jedwabników, kóz i jadalnych kasztanów, jednocześnie prawie bezludna. Gęstość zaludnienia wynosi zaledwie 3 ludzi na km². Park obejmuje góry Sewenny zbudowane z granitów, gnejsów, łupków i skał wulkanicznych z głęboko wciętymi dolinami, potoków, i równe płaszczyzny pastwisk pokryte głazami. Bardzo bogata flora Parku specyficzna dla Sewennów stanowi temat badań naukowców. Tereny zasobne dawniej w zwierzyńę zostały wyniszczone przez myśliwych. Obecnie na teren Parku wprowadza się muflony, jelenie, sarny, świstaki i bobry.

Park Narodowy Ecrins, którego początek stanowił rezerwat pasma górskiego Pelvoux, obejmuje powierzchnię 30 000 ha w departamencie Wysokich Alp i Izery. Jest to teren wybitnie wysokogórski (...).

Projektowany Park Narodowy Mercantour obejmuje pasmo górskie rozciągające się na długości 60 km wzdłuż granicy francusko-włoskiej od Col de Larche do Col de Tende, sąsiadując z włoskim rezerwatem Valdieri. Teren Parku, który obejmuje szczyty górskie pokryte lodowcem (Gelas 3143 m), doliny moreny polodowcowe, 250 jezior, potoki z licznymi kaskadami i przełomami, stanowi duże centrum alpinistyczne. Niewielka odległość (około 30 km) od Morza Śródziemnego, a jednocześnie warunki alpejskie wpływają na kształtowanie się specyficznego układu flory, w którym spotkać można np. oliwkę koło sosny. Obszar wyznaczony na rezerwat (o powierzchni 20 000 ha) zamieszkały jest przez: koziorożce, około 4000 kozic oraz muflony sprowadzone z Korsyki (...).

W przyszłości projektowane jest utworzenie parku narodowego w Haute-Ariège, który wraz z parkiem w Pirenejach zachodnich połączyłby tereny objęte ochroną od Oceanu Atlantyckiego po Morze Śródziemne”.